

ТЕНДЕНЦІЇ ЕПІДЕМІЧНОГО ПРОЦЕСУ ТУЛЯРЕМІЇ НА ТЕРИТОРІЇ ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Сухорукова М. Ф.

ХНМУ, кафедра епідеміології

Актуальність теми. Туляремія – природно-осередкова інфекція з ураженням лімфатичних вузлів, шкіри, зіву, легень та з вираженою інтоксикацією. На території Харківської області природні осередки нараховані у 6-ти районах. Моніторинг за осередками туляремії виявляє постійну циркуляцію збудника у природі з періодичною активізацією епізоотичного процесу.

Результати. Аналіз захворюваності людей на туляремію за 80 років показав, що у 1930-ті роки захворюваність носила груповий характер. У післявоєнний період мало місце епідемічне поширення інфекції. Після початку масової імунізації проти туляремії (з 1950 р.) зареєстровано тільки 45 випадків хвороби. Були не щеплені проти туляремії 64,4 % захворілих, у 31,1 % інтервал від попереднього щеплення складав 5–6 років, імунізовані за встановленою схемою 4,4 % хворих.

Висновки. Масова імунізація проти туляремії населення, що мешкає на ензоотичних територіях, дозволила знизити захворюваність на туляремію до спорадичної. Припинення вакцинації становить небезпеку виникнення захворювання.